

dvanácté číslo

26.6.2023

JAZYKY

**PRESTIŽNÍ
STUDENT**

ČLENOVÉ REDAKCE

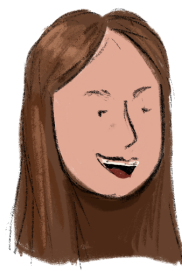
**PÁJA
CHALUPOVÁ**

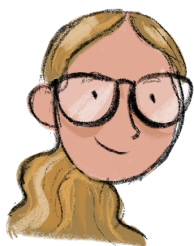
**KUBA
MEJZR**

**KLÁRKA
ŠOLTYSOVÁ**

**MAKY
NOVÁKOVÁ**

**ANIČKA
VERNEROVÁ**

**ELIŠKA
DOLEŽÍLKOVÁ**

**NELLA
VAGEROVÁ**

**ONDRA
GROH**

**MAJDA
MAJNEROVÁ**

**MAJDA
KOZLOVÁ**

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ**

**MAREK
BARBUŠ**

OBSAH

GRAFIKA

Pája Chalupová
Majda Majnerová
Majda Kozlová

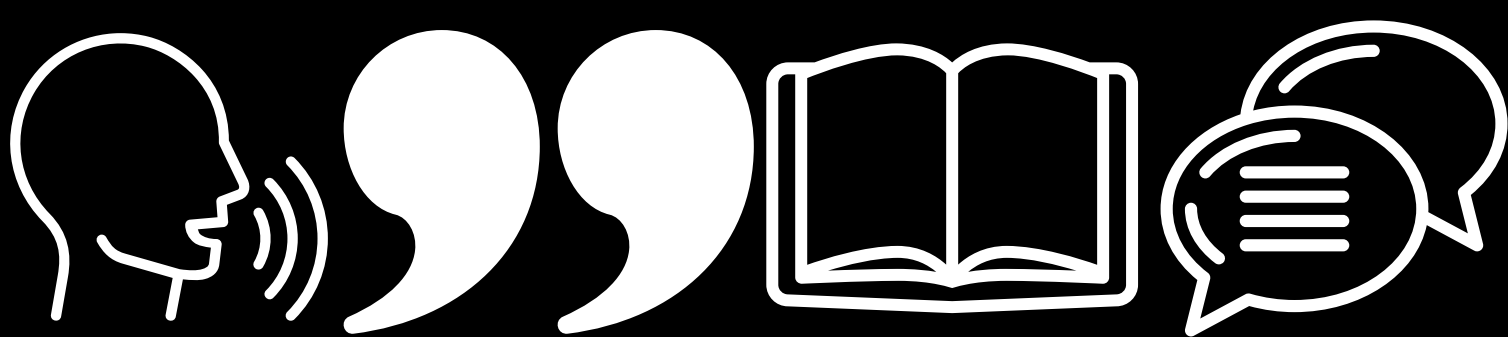
ILUSTRACE

Nella Vagerová

KOREKTURA

Anička Vernerová
Ondra Groh

Úvodník	3
Jazykové certifikáty	4
Party roku nebo velký propadák?	6
Olympiáda NJ	7
Po pěti letech znovu: rozhovor se Zdeňkou Hamhalterovou	8
Ze života studenta	12
Boj proti závislostem	13
Jazykem blíže k emocím	14
Rozhovor s absolventem Dominicem Stočesem	15
Božena Němcová	18
Zánik češtiny (?)	19
Inzerce	20

Milý čtenáři,

konec školního roku je konečně tady a s ním i dvanácté číslo Prestižního studenta! Už nám zbývá přetrpět jen pár posledních dní a potom hurá vstříc dvěma měsícům volna.

Než vám prozradím téma tohoto čísla (které jste si už stejně přečetli na titulce), ráda bych tu zmínila naší, troufám si říci, úspěšnou účast v soutěži Školní časopis roku 2023. Pokud nás sledujete na Instagramu, tak už víte, že jsme se umístili na třetím místě v kategorii Gymnázia. Chtěla bych tímto poděkovat celé redakci, bez které by to samozřejmě nebylo možné, a také panu profesorovi Jakubu Žytkovi, který nám soutěžní čísla zkontroloval. Myslím si, že na časopis, který vznikl sotva před rokem pouze pod záštitou studentů, je to opravdu velký úspěch, a příští rok si jdeme samozřejmě pro místo první.

Dost už bylo vychloubání, tématem dvanáctého čísla jsou jazyky. A ano, mám na mysli ty jazyky, které se drtíme již od základky, a stejně je většina z nás ráda, že se dostala na úroveň A2.

Opět jsme se snažili co nejvíce držet tématu a připravili jsme si pro vás články o německé olympiádě, anglicismech, českých obrozencích či všemožných jazykových certifikátech. Mimo téma si také můžete přečíst exkluzivní rozhovor s paní ředitelkou Zdeňkou Hamhalterovou, která nám zodpověděla otázky týkající se nejen řízení školy, ale i jejího osobního života.

Tímto úvodníkem bych se také ráda rozloučila s maturanty naší redakce, kteří nás i Arabskou pomalu, ale jistě, opouštějí. Kuba a Klárka byli jedni ze čtyř odvážlivců, kteří tento časopis dali minulý rok dohromady. Za což jsem moc ráda, jelikož nebýt nich, tak by nejspíš žádný časopis nevznikl a já bych nepotkala tak skvělé kamarády, jako jsou oni dva. Samozřejmě se jedná i o úžasné redaktory, kteří do časopisu přispívali nejen literárními skvosty, ale i nespočtem skvělých nápadů. Odvedli v redakci skvělou práci a mně nezbyvá nic jiného, než jim za vše poděkovat, a popřát jim jen to nejlepší do jejich nové životní kapitoly. Děkuju vám, Klárko a Kubo, budete nám tu chybět.

Na závěr bych vám za celou redakci chtěla popřát hezké prázdniny. Snad si za ty dva měsíce alespoň trochu odpočinete. A pokud na to nezbyde čas, tak si je hlavně pořádně užijte, jelikož od září nám tenhle nekonečný kolotoč zase začne.

Sluníčku zdar.

šéfredaktorka Pája Chalupová

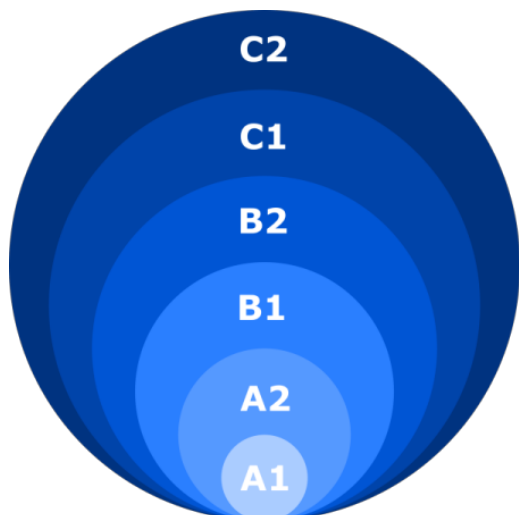
Šéfredaktorka

JAZYKOVÉ CERTIFIKÁTY

Jazykové certifikáty svým držitelům ověřují a dokazují úroveň znalosti jazyka. K hodnocení znalosti jazyka se v Evropě používá Evropský referenční rámec - CEFR, který znalosti rozděluje do šesti úrovní - A1, A2, B1, B2, C1 a C2. Úrovně „A“ dokazují základní znalosti a orientaci v jazyce, úrovně „B“ prokazují schopnost jazyk aktivně a nezávisle užívat a úrovně „C“ dokazují schopnost uživatele se pohybovat i v akademických a odborných sférách.

Certifikáty mají využití i u nás, na Arabské - každý student má po předložení úředně ověřeného certifikátu, jenž dokazuje úroveň B2 a vyšší, právo na náhradu ústní části maturitní zkoušky, a to i z jazyka, který na Arabské nestudoval. Dále jsou certifikáty přijímány na většině vysokých škol, kdy po předložení uchazeč o studium dostává bonusové body k přijímacímu řízení. Rozhodl jsem se vybrat certifikát z každého jazyka, který je možný u nás studovat, a pořádně jej rozebrat, aby si každý mohl vybrat ten pravý.

FCE, CAE, CPE - Anglický jazyk

Cambridge english first (FCE, úroveň B2), Cambridge english advanced (CAE, úroveň C1) a Cambridge english proficiency (CPE, úroveň C2) jsou součástí systému Cambridge english language assessment a ověřují úroveň anglického jazyka. Tento systém je pod záštitou Cambridgeské univerzity a je uznáván po celém světě.

Cambridge Assessment English

Uchazeč si vybírá zkoušku na základě svých vlastních domněnek o své úrovni angličtiny a následně skládá zkoušku z pěti oblastí - používání angličtiny (zejména gramatika a syntax), čtení, psaní, poslech a mluvení. Následně uchazeč dostává bodové hodnocení, které je zprůměrováno. Na základě finálního, zprůměrovaného bodového hodnocení dostává uchazeč známku (A, B, C) a certifikát. Pokud uchazeč získá známku „A“, obdrží certifikát s úrovní vyšší než původně získal (tzn. že pokud složíte zkoušku FCE se známkou „A“, vaše úroveň angličtiny je C1, a nikoliv B2).

U nás se tyto zkoušky konají na každé druhé jazykové škole, ale studenti GA mají v jazykové škole International house Prague malou slevu. Obvykle se cena za certifikát pohybuje mezi 5.000 až 6.000 Kč.

Delf, Dalf - Francouzský jazyk

Diplôme d'études en langue française B2 (Delf, úroveň B2) a Diplôme approfondi de langue française C1, C2 (Dalf, úroveň C1 a C2) jsou udělovány ministerstvem školství Francouzské republiky a jsou taktéž uznávány celosvětově.

Zkouška je rozdělena i podle úrovně, a zkouška Delf B2 navíc i podle věku - možnost výběru mezi zkouškou „junior“, jež obsahuje spíše akademická a mládeži bližší témata, nebo „tout public“, která je věnována dospělým, může obsahovat témata, s nimiž se studenti nemuseli setkat.

Zkouška se skládá vždy ze čtyř částí - čtení s porozuměním, poslech, psaní a mluvení. Z každé části musí uchazeč získat alespoň 5 bodů z 25 možných. Dále musí získat alespoň 50 bodů celkem. Pokud uchazeč splní tato kritéria, certifikát obdrží.

Zkoušky se dají skládat na Francouzském institutu v Praze nebo ve frankofonních centrech Alliance française vždy jednou za čtvrt roku. Cenově jsou certifikáty mnohem dostupnější než certifikáty z angličtiny a vyjdou zhruba na 1.500 Kč.

DSD - Německý jazyk

Deutsches Sprachdiplom I. (DSD I., úroveň A2/B1) Deutsches Sprachdiplom II. (DSD II., úroveň B2/C1) jsou jazykové certifikáty konference ministrů školství Německé spolkové republiky.

Zkouška obsahuje čtyři části - ústní komunikace, písemná komunikace, poslech a

čtení. Všechny DSD zkoušky se soustředí zejména na studenty středních škol. Samotná zkouška je nakonfigurována tak, aby ji bylo možné složit po několika letech studia německého jazyka bez dílčího učení se na samotnou zkoušku.

Zkouška je zdarma a lze ji napsat na většině jazykových škol a na některých gymnáziích, mezi které se řadí i GA.

TORFL / ТРКИ- Ruský jazyk

Тест по русскому языку как иностранному B2, C1, C2, aneb test ruského jazyka jakožto cizího jazyka je mezinárodně uznávaná zkouška z ruského jazyka.

Zkouška se obvykle skládá v průběhu dvou dnů. První den je uchazeč zkoušen z gramatiky a slovní zásoby, psaní a čtení a druhý den z poslechu a mluvení.

Zkoušku lze u nás skládat pouze na třech místech - na Univerzitě Karlově, v Ruském středisku vědy a kultury v Praze a na Institutu ruského jazyka. Cena zkoušky se pohybuje mezi 1.600 a 2.000 Kč.

Kvůli válce na Ukrajině však některé instituce, jako např. právnická fakulta Univerzity Karlovy, přestaly připisovat bonusovou bonifikaci za certifikáty ruského jazyka.

Marek Barbuš

PARTY ROKU NEBO VELKÝ PROPADÁK?

Jedna z nejoblíbenějších školních akcí, která se v průběhu roku koná, je rozhodně GA night. Nejedná se o akci zaštitěnou školou, jak asi většina z vás ví. Tuhle party pořádají dva v současné době již absolventi naší školy. Od prodeje lístků, přes výběr DJe až po výběr klubu, to vše si kluci zařizují sami. Nebo to tak minimálně prezentují.

Co vše mají pořadatelé na starost a jak náročné je takovou akci naplánovat jsem vám v tomto článku chtěla sdělit, bohužel již zmiňovaní pořadatelé si na mě nebyli schopni v průběhu 14 dnů najít čas. A mně tím pádem nezbyvá nic jiného, než shrnout poslední GA night bez jejich vyjádření.

Party se konala 3. června na nové lokaci, konkrétně v klubu ONYX. Nový klub a s ním i nová pravidla. Z klubu se po vstupu nesmělo vycházet. Pokud jste tedy neměli v plánu z akce po půl hodině odejít, čekalo vás pár hodin v

uzavřeném prostoru bez možnosti nadechnout se čerstvého vzduchu. Díky zákazu vycházení bylo možné kouřit v celých prostorách klubu, který sice klimatizovaný byl, ale jen stěží by se dalo říci, že by klimoška zvládala. Vydýchaný vzduch je na těchto akcích normální, to ne že ne, ale přesně z těchto důvodů člověk očekává, že bude moct vyjít ven.

Do poněkud malého prostoru se sotva vešli studenti z Arabské a dalších škol, kde se lístky prodávali, natož když se v klubu začali ještě před půlnocí objevovat absolutně cizí lidé ve věku našich rodičů (pravděpodobně turisti), kterých rozhodně nebylo málo a z nějakého důvodu dostávali při vstupu free shot. Dle informací, které se ke mně dostaly, jsem zjistila, že zmiňovaní turisti údajně vlastní jakési předplatné, které jim umožňuje vstup „zdarma“ do pražských klubů včetně tohoto.

Co se týče nových prostor, ty byly poměrně menší než v kterých se akce konala již dvakrát v minulosti. Na předchozích GA night se také mohlo vycházet ven z klubu a bez problému se vrátit zpět. A samozřejmě se uvnitř nesmělo kouřit.

Z akce jsem odcházela o dvě hodiny dříve, než jsem měla v plánu a rozhodně jsem nebyla jediná. Již zmiňované faktory akce nedodaly ten správný vibe, i když zde byly i pozitivní věci. DJ byl na podobné úrovni jako na předchozích akcích, sekuriťáci byli velmi příjemní a drinky se pohybovali v přijatelných cenách.

Přidatelům bych pro příště doporučila výběr lepšího klubu.

OLYMPIÁDA NJ

Možná už se vám někdy podařilo uspět v některé z olympiád, které se na školách pořádají. Já měla tu smůlu, že jsem se na základce vždy hrnula do věcí, které byly spojeny s němčinou, po hlavě. Retrospektivně je celá situace, do které jsem se v devítce na základce dostala, velmi paradoxní. Já osobně mám velké problémy s vyjadřováním se na veřejnosti; v češtině ze mě padají alespoň souvislé věty, pokud mám ale začít mluvit anglicky či německy, sypou se ze mě pouze slovíčka a fráze bez špetky správné gramatiky a smyslu. A mé pokusy o účast v olympiádách také vždy dopadaly katastrofálně. Proto jsem byla VELMI překvapená, když jsem uspěla ve školním kole německé olympiády a postoupila do dalšího, okresního kola. To se mi nikdy předtím nepodařilo (a už zřejmě nikdy nepodaří) a osobně jsem to brala jako takové malé vítězství.

Pokud jste se nikdy podobné švandy neúčastnili, zde je malá ochutnávka toho, čím si musíte projít. Vše začíná poslechem, který je dost často odstupňovaný do několika úrovní, aby se lehce vyfiltrovaly rozdíl mezi jednotlivými studenty. Dost často po poslechu následuje ještě gramatika, která se ale většinou skládá pouze z doplňování koncovek a členů, což není ve výsledku vůbec obtížné. Nejnáročnější je ale, minimálně pro mě, třetí a poslední část. To je totiž mluvení, které mi, jak jsem již avizovala, nejde.

Události, které ale následovaly po kole okresním, jsem si už nedokázala představit ani v největších nočních můrách. Z okresního kola do kola krajského a odtud přímo do republikového. Vážně jsem si připadala jako ve snu, vozila jsem se na vlnách urputných bolestí břicha, které způsoboval stres, a na vlnách neuvěřitelné radosti, způsobené neočekávaným úspěchem. Na druhou stranu by bylo ale asi fěr podotknout, že zrovna tento konkrétní ročník byl svým provedením velmi atypický. Celá země se v tu dobu zmítala v covidovém lockdownu, takže probíhalo vše online. A možná právě tato skutečnost mohla mít na můj „úspěch“ určitý dopad.

Nejhorší ze všeho ale ve výsledku bylo, že si ze všech úspěšných účastníků různých olympiád udělal kraj propagační materiál. Zřejmě je projevem úcty, že si vás hejtman/ka kraje po předchozích zásluhách pozve do svého sídla, předá vám diplom, vyfotí se s vámi a pozve na „malé“ občerstvení, já to ale brala diametrálně odlišně, spíše jako politiku, která by do školy patřit neměla. Takže jestli to takto probíhá po jakémkoli úspěchu, kterého se vám ve škole podaří dosáhnout, jsem vděčná Bohu, že to bylo poprvé a naposledy.

Anička Vernerová

PO PĚTI LETECH ZNOVU: rozhovor se Zdeňkou Hamhalterovou

Paní ředitelko, jste ve vedení školy od roku 2004, tedy 19 let. Za co byste se pochválila a co si naopak vyčítáte?

Věc, za kterou jsem ráda, že jsme udrželi, je, že máme tři zaměření. Je to něco, čím si myslím, že je naše škola jedinečná, a v každém z těch tří zaměření máme úspěchy.

Když se člověk zamyslí, teď jsem se tedy delší dobu nezamýšlela, co by člověk udělal třeba jinak a nebo co už by neopakoval, tak někdy je pravda, že třeba při výběru některých pracovníků, a to jde prosím o různé profese, nikoliv jen učitele, jsem někdy opatrnější a snažím se některých chyb vyvarovat - někdy třeba nemohu dát na první dojem, někdy je dobré dát člověku šanci, ale třeba ta šance se nesmí mockrát opakovat.

Navážu na to, jak jste říkala, že vybíráte pracovníky školy. Jak to vlastně probíhá? Jak se vybírají věci do školy, od toaletního papíru, přes nábytek až právě po zaměstnance? Musí být na všechno výběrové řízení?

Rozhodující je, že za všechno odpovídá ředitel. Občas se musí držet nějakých mantinelů, jako jsou například finance. Co se však týká pracovníků, je to plně v kompetenci ředitele školy a mám dlouhodobě zavedeno, že se pracovníci vybírají konkurzem. Vypíše se konkurz, většinou otevřený, to znamená, že se může přihlásit kdokoli.

Kuriózní je, že jsou různá období, některé učitelské aprobace nejsou, někdy jich je velké množství - nedávno jsem dělala konkurz na učitele výtvarného umění a měla jsem asi

sedmdesát přihlášek. Pak bylo naopak období, kdy získat učitele angličtiny nebylo vůbec jednoduché.

Co se týče vybavení, tam je to tak, že v podstatě až do částky dvou milionů korun zodpovídá za výběr ředitel. Při výjimečných příležitostech je někdy nutné vypsát veřejné výběrové řízení. To se týká už některých nákupů nad pět set tisíc korun.

Do komise, která řeší výběrová řízení, přichází vždy nějaký odborník.

Co všechno je tedy v náplni práce ředitele školy? Kromě již zmíněného udržování týmu zaměstnanců, co dalšího ještě musí ředitel dělat?

Ředitel zodpovídá za všechno, on musí mít vizi školy. Odpovídá za to, že škola má školní

**„ROZHODUJÍCÍ JE, ŽE ZA
VŠECHNO ODPOVÍDÁ**

vzdělávací program - **ŘEDITEL“**
jak budou koncipovány jednotlivé předměty.

Chod školy znamená, že se staráte o celou budovu a to jak o interiér, tak exteriér, tedy jestli je například posekaná zahrada, musíte dodržovat všechny bezpečnostní předpisy - požární ochrana, BOZP, ochrana zdraví a tak dále. Musí fungovat také školní jídelna, podepisuji každou fakturu, každý nákup kilogramu hrachu a podobně. Vlastně za úplně celou školu de facto odpovídá ředitel.

Kromě toho má na jednání velké množství klientů, když si vezmete, že je šest set žáků,

tisíc dvě stě rodičů, to máte tisíc osm set klientů, plus samozřejmě zaměstnanci, jejichž počet se blíží ke stovce.

Jaká je cesta k tomu, aby se člověk stal ředitelem školy? Je nutná pedagogická praxe?

Na to jsou zákonné lhůty, ředitel musí mít určitou praxi a musí mít také některé dílčí vzdělání - já mám například celý bakalářský obor se zaměřením pedagogicko-školského managementu, kromě tedy svého pedagogického vzdělání.

Co je například zajímavé, když se dělají konkurzy na ředitele, jsou tam součástí toho i psychotesty, které určují typologii osobnosti.

Kdo vybírá vaše zástupce?

Vždy je to tak, že ředitel si své zástupce vybírá sám. Jednak si ti lidé musí rozumět a musí spolu umět spolupracovat. Dále je dobré, aby si ředitel jasně řekl, že v tom vedení musí být osoby tak, aby se pokrylo široké spektrum zaměření školy.

Jaký máte vztah se svými podřízenými? Tykáte si s nimi?

Je pravda, že jsem tady delší dobu, takže s učiteli, se kterými jsem začínala, si tykám. Já jsem tady opravdu třicet let. Od okamžiku, kdy jsem se stala ředitelkou, těm novým učitelům vykám. A třeba správním zaměstnancům já vykám, nicméně to neznamená, že bych je neměla ráda. Ten vztah je založený na tom, že jim vykám, ale jednám se všemi slušně a laskavě.

Chtěla jste být vždy ředitelkou, nebo jste na to přišla postupně během kariéry?

Určitě můj prioritní cíl to nebyl (směje se), ale je pravda, že učit a vysvětlovat někomu matematiku mě bavilo

od malička. Na práci učitele mi přijde hrozně hezké, když někomu něco vysvětlí a ten druhý to pochopí.

Mě obecně baví řídit školu, bojovat za ni u nadřízených orgánů... Já jsem trochu soutěživý typ, takže vyzískat peníze, získat granty, to mě baví.

Jak podle vás škola zvládla pandemii koronaviru? Je GA připravena na podobnou událost?

Dneska, když se zamyslím, tak bych upřímně řekla, že jsme tu pandemii zvládli dobře. Už mi

to ani nepřijde strašné. To, co bych nikdy nechtěla zažít a vůbec nevím, jestli bychom byli připraveni, je válka. Zařídit, aby nikdo nebyl v panice, v depresi, zachovat výuku - na to, myslím si, úplně připraveni nejsme a nechtěla bych to zažít.

Myslím si, že je dobré, když člověk něco takového (jako byla pandemie) v životě zažije, protože pak pozná, že jsou jiné hodnoty, některé věci lze řešit jinak a podobně.

Jaké projekty se v současnosti realizují?

V současné době jsme zapojeni do projektu Jan Amos Komenský, projekt ze kterého je financován úvazek psychologa. Dále jsme získali peníze od MŠMT na digitalizaci a třeba učebna němčiny bude mít nově perfektní akustiku. V jídelně jsou nové terminály signalizující, co si strážník navolil.

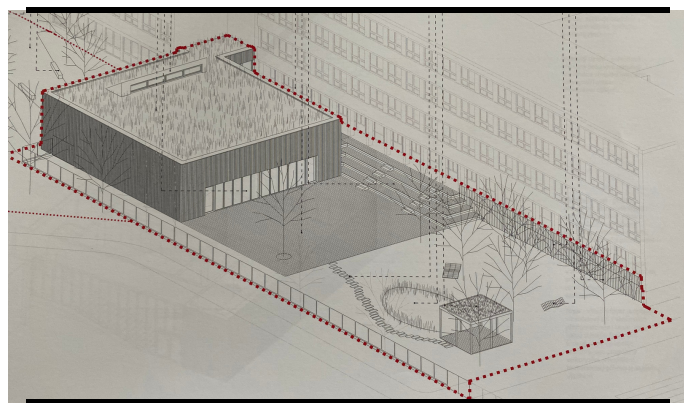
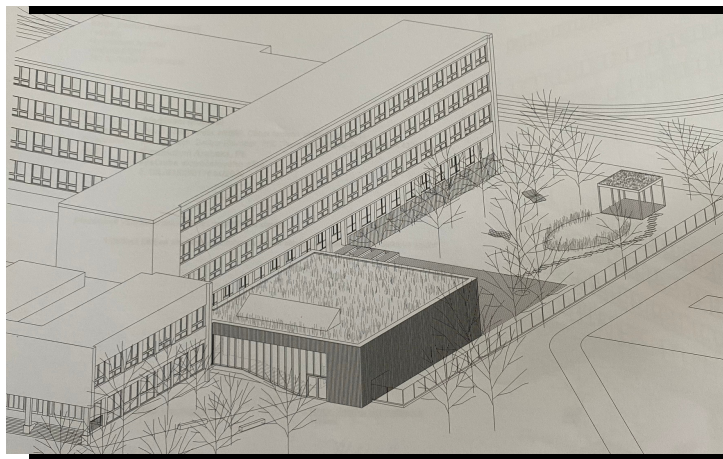
„JÁ JSEM TROŠKU SOUTĚŽIVÝ TYP“

A projekty stavební?

Je připraveno stavební povolení na tu velkou přístavbu multifunkční haly (auly), jenomže momentálně je rozpočet sedmdesát milionů,

takže je situace komplikovaná v celé republice. Já doufám, že se to realizovat bude, je to otázka roku, dvou, uvidíme.

Paní ředitelka nám poskytla schémata podoby nové auly, ukazující její umístění, a také vizualizaci celého projektu.

Projekt na aulu stál dva miliony korun, to řeší magistrát, je to povolené. Nyní už se čeká jen na přidělení financí.

„JÁ POČÍTÁM S TÍM, ŽE PŘÍŠTÍ ROK OTEVŘEME O TŘÍDU NAVÍC“

Jaký máte názor na současnou dostupnost středoškolského vzdělávání? Myslím tím kapacitně - letošní rekordní „převís“ žáků.

Já si myslím, že největším neštěstím byla mediální kampaň. Ve své podstatě se stalo, že některé nové třídy, které se otevřely, se nenaplnily.

Já počítám s tím, že příští rok otevřeme o třídu navíc, tedy že bude celkem šest tříd v prvním ročníku (pro školní rok 2024/25, nikoliv již toto září, pozn. redakce)

My sami jsme de facto měli méně přihlášek, než míváme běžně, tzn. dostat se na Arabskou v humanitních třídách nebyl až zas takový problém.

Nová třída by byla s největší pravděpodobností přírodovědná, tam bývá vždy největší zájem, a také si myslím, že je ten obor nejvíce univerzální.

Na závěr pro vás mám několik otázek od našich čtenářů.

První otázka je už taková klasika, dotaz zní, zdali se na GA někdy dočkáme mikrovlnky?

(Směje se) My jsme tu mikrovlnnou troubu měli, ale nikdo se o ni nechtěl starat a tak se strašně rychle rozbila. Pak jsme se tedy dohodli s kavárnou (bufíkem, pozn. redakce), že umožní každému, kdo tam přijde, jídlo ohřát, takže už tuto otázku беру spíš jako vtípek.

Další čtenář se ptá, jak vypadá váš pracovní den?

Já ve škole bývám lehce po 6:30, takže vstávám v pět hodin. Ráno začínám většinou tím, že mám takovou operativní schůzku se studijním oddělením. My tu máme systém, který je podle mého názoru velmi vstřícný, jde o „otevřené dveře“.

Takže když učitelé nebo i žáci vidí, že jsou dveře otevřené, tak může přijít. Některé dny pak máme i další porady, různé agendy a tak. Takže většinou odcházím po té páté hodině.

Další dotaz zní, jestli se studenti někdy dočkají podobně legendárního vystoupení jako bylo „Don't worry be happy“ zpívané učitelským sborem na jedné zahradní slavnosti?

„JÁ SE Já tyto akce mám velmi ráda. V poslední době se ale stalo, že učitelé nechtějí před žáky **OPRAVDU** tolik **SNAŽÍM“** vystupovat.

Takže určitě na letošní slavnosti ne, ale jelikož je příští rok šedesáté páté výročí GA, tak vyzvu pamětníky, aby něco připravili.

Co se týče ISIC karet, mám zde otázku, zdali se plánuje jejich rozšíření do dalších systémů na Arabské (vstup a jídelna)?

„MY JSME TU MIKROVLNNOU TROUBU MĚLI, ALE NIKDO SE O NI NECHTĚL STARAT“ Co se týče vstupu, tak tady mám upravený školní řád pro příští rok, a již zde je uvedeno, že je žák povinen mít kartu umožňující vstup do budovy - tedy že na ISIC kartu se nechá vstupovat do budovy, to se dá nahrát, a že ISIC karta se dá používat místo té papírové průkazky. K jídelně, tam jsme provedli velkou modernizaci a čtecí zařízení jsme koupili tak, aby mohla číst jak z čipů, tak z ISICů, a možná tam budou i mobily.

A poslední dotaz, plánujete posílit pravomoci studentské rady?

Tady jde o to, zda by studenti takovouto organizaci chtěli. Aby byl někdo, kdo by se tomu věnoval a chtěl to dělat. Kdykoliv jsme uvažovali o nějaké změně, tak studenti vždy řekli, že jim to takto vyhovuje. Já se opravdu snažím, když jsou náměty žáků, abychom to opravdu realizovali.

Děkuji za rozhovor

Jakub Mejzr

Ze života studenta

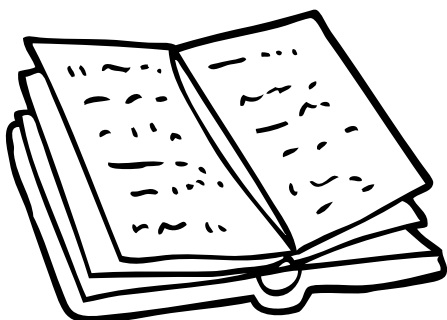
„Jak já bych jen chtěl do tvých let,
jen kdyby se čas dal vrátit zpět.“
Často slyším tato slova dospěláků,
kteří si neuvědomují, jakému čelíme tlaku.

Nemáme to naopak v něčem složitější,
než ty naše generace dřívější?
Každý okolo má standardy a očekávání,
která musíme naplňovat bez zaváhání.

Každé ráno vstát, hrnec kafe uvařit,
hlavně ne další písemku zmařit.
Po probdělé noci ve společnosti biologie,
jsem chodící mrtvola, vybitá je baterie.

Každé ráno rutinně dobíhat MHD,
zda propisku mám již není prvořadé.
Do lavice tiše usednout a snažit se vnímat,
v realitě zůstat a hlavně neusínat.

Za oknem slunce, chceme ven z vězení,
jenže my jsme tu i přes všechno zavření.
Hodina závisí na kvalitě spánku učitele,
hned vidíš vnímá-li tě dnes jako nepřítele.

Učitelé často sami netuší, co chtějí,
potom jen stížnosti v kabinetech pění.
Při zkoušení se nám do obličeje smějí,
chtějí abychom pracovali ještě rychleji.

Mezi tím vším se na záchodech scházíme,
na nové drby si čas vždy nacházíme.
Nevím, jak bychom toto bez přátel zvládli,
to oni nás drží, abychom to celé ustáli.

V určitých dnech, ve stavu zoufalství,
dostáváme se na podstatné otázky.
Jaký je smysl tohoto koloběhu?
Jaký bude konec našeho příběhu?

Tak tady vidíte, jak snadný je život prestižního
studenta,
tak trochu ruleta, zda dotáhne to na absolventa.
Ale pojďme teď všichni na chvíli zpomalit,
a od věčného shonu se na chvíli vzdálit.

**Majda
Kozlová**

Boj proti závislostem

Jednoho dne, konkrétně 28. května, se Jakub Turek rozhodl, že bude vtipný. Byl dokonce až tak vtipný, že se mu povedlo stvořit velice podivnou situaci, ze které následně vzešlo small talk téma pro studenty z celé Arabské minimálně na týden. Pokud vůbec nevíte, o co jde, tak se jedná o email, který rozproudil něco, co bych přirovnal k Máte slovo s paní Jílkovou, přičemž ano, všichni zúčastnění si z nějakého důvodu vážně mysleli, že ho mají. První, kdo nevydržel nezareagovat, byl Jan Sváček a tímto mu gratuluji.

Ještě jednou zopakují formulaci odpovědí, ze kterých si studenti v emailu od Jakuba Turka vybírali: Policejní režimy jsou fajn (ano), Nesahej mi na můj žuvák (ne). Jakub Turek sice dost pravděpodobně má nějaký cigaretový komplex, ale odpověď „policejní režimy jsou fajn“ nezní jako něco, co by mělo být bráno vážně. Panu Sváčkovi jsem chtěl každopádně ještě sdělit, že pokud mu přijde důležité „mít právo se vyjádřit“, tak je u nás v redakci vřele vítán.

Jako další se přidal pan Filip Růžička, který se zastal svého dobrého kamaráda Kuby, a s chutí se pustil do Honzy. Argumentace byla autentická, respektive bylo poznat, že je napsána od ajťáka pro ajťáka. Ať už pomocí nadměrného užívání zájmena Vám s velkým V nebo zesměšňováním na základě ponechaného zápatí u mailu. Jak říkám, IT... Jan Sváček se už dále neodvážil odpovědět.

Kdo vznesl první validní point, i když k uměle vykonstruovanému konfliktu, byl Marek Bílý, kterému prostřednictvím tohoto článku chci poděkovat. A ano, naprosto nikdo zaměstnaný ve školském zařízení nemá právo vykonávat namátkové kontroly, ani vám jakkoliv prohledávat batoh. Na druhou stranu je úplně zbytečné úmyslně provokovat profesory, natož samotné vedení. K ničemu to nevede a akorát si děláte průchod studiím na Arabské zbytečně složitější.

Jedna věc, kterou však páni v našem skromném emailovém debatním pořadu zapomněli zmínit, byl hlavní cíl výstražného varování pana profesora Langa. Toto varování totiž nebylo spojeno s obecným zpřísněním pravidel v průběhu školního roku (i když to možná také), ale s nadcházející Zahradní slavností. Dle zveřejněných informací se zde má tento rok vyskytovat ochranka, která nebude na pozemek pouštět lidi s alkoholem. Zároveň by měl být hlídán, dnes již legendární, „cigo-pauza“ koutek a kdo ví, třeba se doopravdy potkáte se samotným panem zástupcem Langem, naším strážcem zákona a dobré výchovy, a prohodíte pár slov.

Na co tím narážím, je fakt, že Zahradní slavnost tento rok bude mít diametrálně odlišný nádech. Doteď měl tuto oslavu konce školního roku na starost profesor Milan Purnoch, který to viděl spíše jako příležitost zorganizovat nezapomenutelný koncertový zážitek. Takový zážitek se však neobejde bez lehce podnapilých učitelů, šílených fanoušků a odvážných vystupujících a právě ti, jak už z již dříve zmíněných změn v organizaci víte, se kvůli absenci alkoholu vyskytovat nebudou, přinejmenším ne v takové míře, jako jsme na to byli doposud zvyklí. Akce bude pravděpodobně o něco prestižnější, v tomto duchu tedy i striktnější. Samotnou organizaci má na starost paní profesorka Šárka Helebrant. A ano, akce sice bude o něco jiná, ale to ještě neznamená, že musí být špatná. Tak uvidíme...

Tímto článkem se s vámi zároveň loučím za sezónu 2022/23 a chci vám všem popřát, ať si užijete prázdniny, po kterých můžete opět očekávat jak mé pravidelné měsíční výlevy, tak články od všech ostatních redaktorů. Tak zatím.

Ondra Groh

Jazykem blíže k emocím

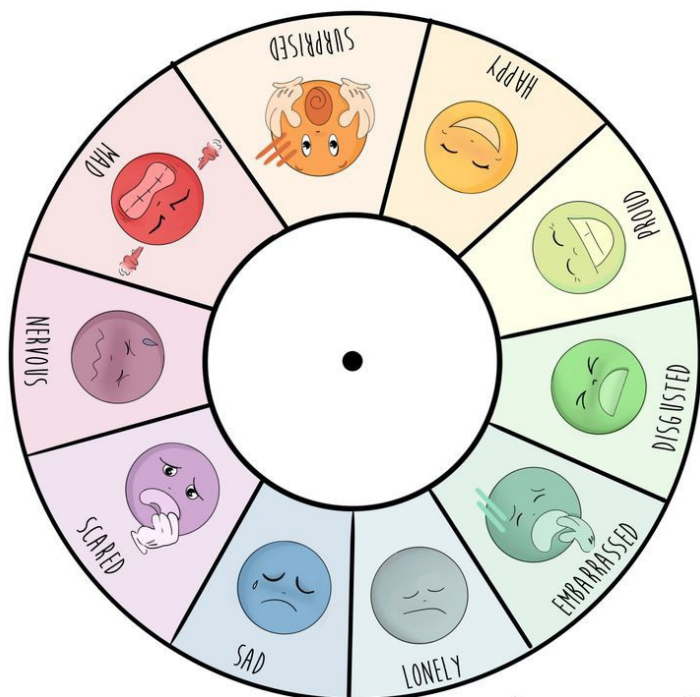
Na první pohled by se mohlo zdát, že jazyky a emoce jsou od sebe na míle vzdálená témata, jež nemají nic společného. Jazyk ovšem není pouze prostředek na běžnou komunikaci, ale slouží také jako nástroj pro vyjadřování našich myšlenek. Pojďme se tedy podívat, jaké konexe jsou mezi jazyky a emocemi, kterých jste si doteď nevšimli.

Na světě je asi 6 tisíc jazyků a každý z nich nachází pro vyjadřování pocitů jiná slova. Některé jazyky mají schopnost zachytit pocity tak obrovským množstvím prapodivných výrazů a frází, že najednou můžete popsat emoce, o jejichž existenci jste ani zdaleka neměli tušení. Vezměme si na ukázkou třeba němčinu. Ta poskytuje slovo „kummerspeck“, což by v doslovném překladu znamenalo „žalostná slanina“. Reálný význam tohoto slova vás možná trochu překvapí - vyjadřuje to váhu nabytou emočním přejídáním. Ale jiné jazyky tak velkou škálu možností nemají, a proto občas původně zcela českou větu doplníme anglickým výrazem.

Některé emoce se také mohou vytrácet, při doslovném překladu vět. Pokud třeba v angličtině řeknete „I feel blue“, tak v překladu by to bylo „cítím se modře“, takže někdo méně znalý tohoto jazyka by vás mohl najednou považovat za velkého aktivistu bojujícího za práva modré barvy. Nebo když někomu budete sdělovat pocity z vystoupení English Drama Clubu naší školy a použijete frázi „walking on air“, tak by mu mohl uniknout fakt, že to bylo naprosto úžasné vystoupení a myslel by si, že jste namísto toho zkoušeli, zda se konečně neaktivovala vaše skrytá superschopnost létat.

Mnoho odlišností přináší také rozdílné kultury. Každá kultura má své podtexty a okolnosti, které ovlivňují, jak silně jsou emoce vnímány a prožívány. Některé mají bohatší slovní zásobu a jiné v emocionálních situacích sahají po mimice, gestech a celkově veškeré neverbální komunikaci. Kromě toho i kultury mají své zvláštnosti. Třeba v Japonsku používají výraz „bakkushan“ o někom, kdo je atraktivní zezadu, ale zepředu už tolik ne. Trochu kulturní šok, nemyslíte?

Jazyky a emoce jsou zkrátka taková nerozdělitelná dvojice, která většinu času hraje hru na schovávanou. Tohle propojení mě asi nikdy nepřestane bavit už jen kvůli všem těm úsměvným překřukům, nedorozuměním, frustrujícím bariérám nebo kulturním zvláštnostem. Ale uvědomme si, že tvoří většinu naší běžné každodenní komunikace - když vyprávíme, prožíváme nebo komentujeme vše jen trochu zajímavého, co se zrovna událo. Jednoduše řečeno, jazyky i emoce jsou záhady, bez kterých bychom se ovšem v životě neobešli.

V tomhle dle mého názoru vláda zapomněla na současnou generaci:

rozhovor s absolventem Dominicem Stočesem

Student dvou vysokých škol a absolvent našeho gymnázia Dominic Stočes nám do tohoto čísla poskytl rozhovor týkající se nejen jeho zkušeností na Arabské, ale i jeho současného studia vysokých škol. Také jsme se ho ptali, co si myslí o současném vládním přístupu k mladé generaci. Konkrétně jsme se bavili o konsolidačním balíčku a jeho vlivu na studenty.

Jaký byl váš přístup ke studiu? Jaký jste byl student?

Já jsem byl vždy zaměřený na studium, protože moc jiných možností ani nemám. Na gympl jsem chtěl sám od sebe, na Arabské jsem si vybral přírodovědné zaměření a už jsem tam začal studovat s tím, že jsem počítal s nějakým dalším navazujícím studiem na vysoké škole. Takže jsem se hodně soustředil na předměty, které mě bavily, jako fyzika, matematika a tak dál.

Kdo byl váš oblíbený profesor ?

Já jsem měl hodně rád paní profesorku Urzovou, protože mě měla na fyziku a to byl takový můj hlavní zájem. A když teď vzpomínám zpětně, tak jsem měl hodně rád paní profesorku Petříčkovou (čeština) nebo paní profesorku Hniličkovou (ZSV). Dále třeba paní profesorka Loužecká (chemie) mě hodně ovlivnila. Asi na škole nebyl nikdo, kdo by mi nevyhovoval nebo mi vysloveně vadil.

Kdybyste si měl vybrat střední školu znovu, byla by to Arabská?

Jo, určitě. Vybral bych si ji znova, stoprocentně. Já jsem se rozhodoval mezi Botičskou a

Arabskou. Na Botičskou jsem chtěl mnohem dýl, měl jsem o ní větší ponětí. A říkal jsem si, tak to je ta škola, na kterou chci. A nakonec jsem to na poslední chvíli změnil a bylo to podle mě skvělý rozhodnutí.

**„MÝM CÍLEM BYLO
STUDOVAT NA
MATFYZU.“**

Kdy jste se rozhodl, co chcete studovat za vysokou?

Já jsem to měl naplánované, řekl bych, už od prváku, druháku. Vždycky mě bavily přírodní vědy. Šla mi matematika a přišlo mi, že co mě nejvíce baví, je fyzika a chemie. A postupem času jsem se profiloval spíše na tu fyzikální stranu. Takže mým cílem bylo studovat na Matfyzu.

Jak byste porovnal studium vysoké školy a gymnázia ?

Já už jsem tedy vystřídal více vysokých škol, ale řekl bych, že pokud je to v něčem jiné, tak ve způsobu výuky a hlavně v porozumění věcem. Protože když se na to zpětně podívám, tak střední škola pro mě byla taková hodně systematická. Bylo tam mnoho tematických okruhů, které spolu nijak nesouvisely. To jsem se naučil a šel jsem dál na další věc a další věc. A na vysoké škole mám pocit, že je to všechno propojené. Jde tu hodně o kontext a o chápání celku, ne těch jednotlivostí. Což mi dělá někdy

trošku problém, ale na to jsem si zvykl. Všechno souvisí se vším. V tom je asi největší rozdíl.

Vy jste zmiňoval, že jste vystřídal několik vysokých škol. Co jste tedy studoval ?

Já jsem začal na Matfyzu, studoval jsem fyziku. A po prvním semestru jsem skončil, selhal jsem tehdy na programování. Studoval jsem za covidu, takže to byly všechny přednášky online a na té škole jsem ani nebyl. Ale stejně jsem si říkal, že jsem možná narazil na nějaký svůj limit.

Pak jsem přemýšlel, co dál. A jak jsem říkal, tak mě na Arabské bavily základy společenských věd a vždycky mě zajímala politika. Tak jsem si řekl, že bych zkusil politologii. Ale nechtěl jsem úplně opustit svůj zájem o matematiku a celkově přírodní vědy. Tak jsem si k tomu vzal ještě ekonomii, což je takový doplněk pro mě, kde využiju alespoň tu matematiku. Mrzí mě, že jsem přišel o přírodní vědy úplně, ale bohužel. Takže teď studuji na FSV (Fakulta sociálních věd, pozn. red.) politologii a mezinárodní vztahy a na VŠE (Vysoká škola ekonomická, pozn. red.) ekonomii.

„MÁM MNOHEM MÉNĚ ČASU“

Jak moc je náročné studovat dvě vysoké školy najednou?

Asi záleží, jaký k tomu máte přístup. Mně přijde, že studovat tyhle dvě školy v kombinaci je podobně náročné, jako pro mě byl Matfyz. A nevidím, že by to bylo o tolik náročnější, jen mám mnohem méně času, než jsem měl při studiu Matfyzu, a musím trávit mnohem více času učením nebo ve škole na samotných přednáškách. Ale co se týče intelektuálních dovedností, tak mi to přijde podobné, jako již zmiňovaný Matfyz.

Při studiu dvou oborů je škola hlavní náplní vašeho života, takže tu není tolik času třeba na

práci. Což neznamená, že bych nedělal nic jiného. Já mám relativně volné víkendy, takže se to dá zvládnout.

Liší se nějak zásadně od sebe VŠE a FSV ?

„JSEM MOŽNÁ NARAZIL NA NĚJAKÝ SVŮJ LIMIT.“ Určitě. Já bych řekl, že na FSV je hodně vidět, jak je ta fakulta relativně nová. Ten přístup mi přijde modernější, pro mě je ta škola velmi inspirativní. Ne, že by byla VŠE nějaké špatné, to ne, ale je to rozdíl. Ta fakulta je i menší.

VŠE je obrovská škola, i když v tom mém oboru není zas tak moc lidí. Rozdíl je také ve stylu výuky. Na politologii jsou hlavně semináře a přednášky. VŠE je víc o cvičení, různých pracích v průběhu semestru, průběžných testech a tak. V tom je hlavní rozdíl.

Vláda do svého konsolidačního balíčku zahrнула i zrušení levnější daně pro studenty. Bylo to podle vás nutné? Myslíte si, že šlo peníze ušetřit jinde a jinak ?

Ta otázka, jestli je to nutné, je vlastně docela zajímavá. Asi vysloveně nutné z těch jednotlivých opatření nebylo nic, ale jasné je, že ten balíček byl nutný jako celek. Ta situace je taková, že pokud bychom nic neudělali, tak v

budoucnu by to mělo mnohem větší důsledky než zrušení studentské slevy.

Často jsem slyšel argument: „Proč se šetří na studentech, když například vinařům se odpustila daň nebo jiné skupiny nejsou tak zasažené.“ Ale na druhou stranu, když se pak podívám, tak si myslím, že je trošku zavádějící spolu tyto opatření porovnávat. Protože samozřejmě každý má jiný zásah a jiný finanční obnos a přijde mi, že ta daňová sleva na studenta není zas tak podstatná. Vychází to na nějaké čtyři tisíce za rok.

Co se týče mé zkušenosti, já jsem tu slevu nikdy nepoužil. Mě vždy stačila sleva daňového poplatníka. Což samozřejmě nechci nějak generalizovat, že studenti obecně nepoužívají

tuhle slevu. Ale moje máma dělá účetnictví a má mnoho studentů, kterým účetnictví dělá. A říkala, že je to velmi málo využíváné. Takže z mého pohledu je to dost nepodstatné. Ale samozřejmě je hrozně těžké toto generalizovat, protože studenti jsou velmi heterogenní skupina.

„STUDENTI JSOU VELMI HETEROGENNÍ SKUPINA.“

Vláda se hájí tvrzením, že tuto slevu využívají hlavně lidé, kteří jsou na vysoké škole zapsáni pouze pro status studenta. Co si o tom myslíte vy?

Nemám k dispozici žádná data, která by mi to potvrdila.

Ve svém okolí mám lidi, kteří když pracují, tak se nejedná o jejich hlavní náplň, tou je to studium. (Jde tedy samozřejmě pouze o mou sociální bublinu.) A v tu chvíli se většinou nedostanou ani na tu hranici, aby tu slevu použili, a tím pádem ji vlastně nevyužívají. Z čehož vyplývá, že asi budou někteří lidé, kteří si dělají ten status studenta pouze kvůli tomu, aby mohli využívat tyto slevy. I když si nemyslím, že je ta sleva tak zásadní, aby měl někdo tu tendenci si prodlužovat studium.

Je tedy při studiu průměrné vysoké školy možné na slevu dosáhnout?

Já osobně na ni nedosáhnu a myslím si, že ani při studiu na mnohých jiných školách to možné není. Řekl bych, že u oborů, které vyžadují prezenční studium, je těžké vydělávat měsíčně minimální mzdu. Což by měla být nějaká hranice, kterou vydělávají lidé, kteří nestudují a je to jejich hlavní náplní. Ale na druhou stranu je pravda, že u těch vyšších ročníků po bakalářském titulu (tam jsem se ještě nedostal) už je to sporné. Samozřejmě tam už studenti vydělávají určitě víc. Já bych ale řekl, že podpora studentů by se měla dělat jinou formou a jinými prostředky, než je sleva na dani. Protože již zmiňované zneužití je možné a hlavně z mého

pohledu by studenti měli fungovat na principu, že škola bude nějak finančně oceňovat jejich znalosti a výkony. Jako to třeba funguje na některých západních univerzitách. Různá stipendia nebo podobné podpory, které jsou v Česku velmi nízké. V Česku na univerzitě nedosáhnete na taková stipendia a výhody, které by vás učinily samostatným. Ta práce tam vždycky nutná je.

Zastáváte tedy názor, že vláda zapomíná na mladou generaci?

Já bych řekl, že z toho, že zruší slevu na studenta, neplyne, že vláda na studenty nebo mladou generaci zapomíná. To, jestli na ně zapomíná v jiných otázkách nebo obecně, už je mnohem spornější.

První problém, který já tam vidím, je, že skupina mladých lidí je hodně heterogenní. Já mám problém najít v té skupině nějaký společný zájem, ale obecně platí, že mladší generace mají menší zastání v politice obecně.

A to je podle mě z toho důvodu, že nejsou nějak sjednocení a neplyne z nich nějaká jednotná síla. Samozřejmě mladí lidé jsou kritičtější a radikálnější. A to je podle mě i důvod, proč se politikům často těžko pracuje s takovou skupinou a nebo s nimi vůbec pracovat nechtějí.

Takže bych řekl, že v nějakém ohledu ano, zapomínají, ale pokud bych měl vypíchnout jednu věc, tak je to určitě školství. Viděli jsme to teď se středními školami, vidíme to podle mě i s vysokými. Je vidět, jak většina škol zaostává, nedosahuje těch nejvyšších příček. V tomhle ohledu dost významně zaostáváme i oproti ostatním státům a v tomhle dle mého názoru vláda zapomněla na současnou generaci.

Pavla Chalupová

BOŽENA NĚMCOVÁ

Možná jste už někdy slyšeli nějaký ten drbík o pletkách Boženy Němcové nebo o jejím komplikovaném manželství. Co je na tom ale pravdy? Žila opravdu tato obrozenkyně bouřlivý život plný nešťastných afér? Čtěte dál a pronikněte do dob národního obrození, období zajímavého nejen literárně!

Barbora Panklová se narodila... a to je právě sporné. Nejvěrohodnější záznamy uvádí 4. února 1820, podle jiných zdrojů se narodila o dva roky dříve. Některé teorie z ní zase dělají utajovanou dceru šlechtičny, někdo tvrdí, že je dcerou malíře Francisca Goyi. Každopádně vyrůstala jako dcera rodičů Terezie Novotné a Johanna Pankla, kterým se narodila ještě před svatbou.

Ve svých sedmnácti letech se vdává za mnohem staršího Josefa Němce, komisaře finanční stráže. Přestože jsou oba zapálení vlastenci, jejich manželství je od začátku nešťastné. Barbora Josefa nikdy nemilovala, on zase chorobně žárlil. Když pod jménem Božena Němcová navíc vydá první báseň jménem Ženám českým, Josefovi se její ambice a samostatnost protiví. Kvůli manželovu zaměstnání se často stěhovali, nejvýznamnější byl ale jejich pobyt v Praze. Tam potkává osobnosti jako K. J. Erbena, K. H. Borovského a v neposlední řadě básníka V. B.

Nebeského. Do něj se bezhlavě zamiluje. Nebeský po nějaké době odjíždí do Vídně, románek s vdanou matkou čtyř dětí přece nemá budoucnost...

Ve spisovatelských kruzích ale její popularita roste - Božena je krásná a její příspěvky ve vlasteneckých novinách sklízí obdiv. Za zády manžela se začne stýkat s doktorem Janem Helceletem, který narozdíl od ní vztah nebere vážně. Následně se zamilovává do doktora Dušana Lambla. Manžel Josef, který objevuje milostné dopisy, toho ale má tak akorát dost a donutí ji s ním odjet do Uher.

Zanedlouho se Božena vrací do Prahy, její milovaný syn Hynek totiž onemocněl tuberkulózou a v patnácti letech umírá. Útěchu hledá u studenta Hanuše Jurenky, ale i tato aféra záhy končí. Josef je navíc propuštěn a rodina Němcových se ocitne bez peněz, k čemuž mohlo přispět i Boženino údajně časté utrácení. V této těžké době píše Babičku, která nechybí na žádném seznamu povinné četby. Manželství Němcových se rozpadá, Josef Boženu dokonce opakovaně bije. Její zdravotní stav se postupně zhoršuje, pravděpodobně v důsledku rakoviny dělohy. A tak 21. ledna 1862 naše první velká spisovatelka a feministka umírá. Je jí pouhých 41 let.

Božena celý život prahne po velké lásce. Říkalo se o ní, že to je „rozhodnožka“, ve skutečnosti tato vášnivá žena jen hledala porozumění a věrnost u mužů, kteří jí ho nemohli dát. Přestože prožila nepříliš šťastný život, zanechala za sebou některá z nejoceňovanějších děl české literatury, zasloužila se o obnovení našeho češství a v neposlední řadě ostatním ženám otevřela dveře do světa spisovatelství.

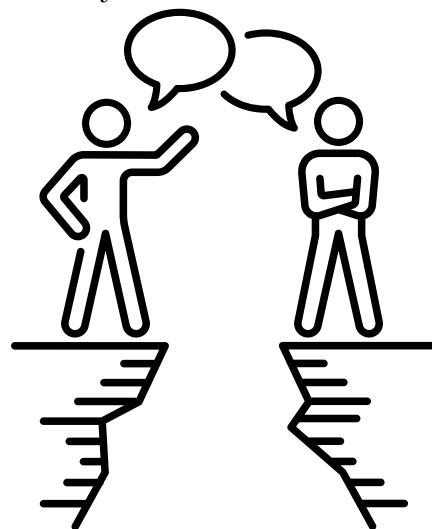
Kristýna Siegllová

Zánik češtiny (?)

V dnešní době do našeho slovníku proniká stále více a více výrazů z angličtiny. Někteří z nás okoření angličtinou snad každou svou větu. V minulosti proti cizím vlivům na naši mateřštinu bojovali národní obrozenci, a tak se nabízí otázka: Čeká nás druhé národní obrození?

Angličtinou jsme obklopeni ze všech stran. Sociální sítě, filmy, knížky, škola. Z tohoto důvodu je stále častější mluvit jakousi slátaninou angličtiny a češtiny. Každý z nás nějaké to anglické slovíčko použije denně. Někdy proto, že si na vhodný český ekvivalent nemůže vzpomenout, někdy proto, že se v češtině takové slovo ani nenachází. Já sama jsem se několikrát při psaní tohoto článku přistihla, jak si překládám nějakou anglickou frázi do češtiny, protože se pro mě pomalu stává normou přemýšlet v angličtině. Prekérní situace ale nastává, když sice přesně víme, co chceme říct, ale nemůžeme si vzpomenout ani v češtině, ani v angličtině. V takovém případě nepomůže ani překladáč. Tento fenomén může tvořit problém zejména v komunikaci s lidmi ze starších

generací, kteří se s množstvím cizích výrazů v naší mluvě nemusí umět poprat. Je to pochopitelné, mnozí neměli ani možnost angličtinu studovat. Nejen u nich však může dojít k nedorozumění. Při používání anglicismů musíme brát ohledy i na naše přírodovědně nadané kamarády, kteří mohou mít s cizími jazyky problémy.

Vůbec si nemyslím, že používat anglicismy je špatně. Nakonec by bylo ode mě pokrytecké je nekompromisně odsoudit. Jakási fúze těchto dvou jazyků je nevyhnutelná a k současné češtině neodmyslitelně patří. Také nezastávám radikální názor, že čeština upadá, či dokonce mizí. Jazyk se neustále vyvíjí a přizpůsobuje se aktuálním potřebám. Svět je propojen více než jindy a je praktické mít možnost se domluvit s lidmi po celé zeměkouli. Tyto změny ale nenastanou ze dne na den, a proto si myslím, že v blízké době zánik naší mateřštiny nehrozí. Zároveň je pro mě nereálná představa světa, který by mluvil jedním jazykem.

Majda Majnerová

Prestižní PODCAST

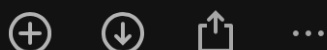
**Už jste slyšeli naše rozhovory?
Ještě ne? Tak to koukejte rychle napravit.**

Jana Urzová: Povinná školní docházka je špatně. Anarchokapitalismus jsem brala jak...

Jsme zpátky s dalším rozhovorem! Tentokrát s paní profesorkou fyziky a matematiky Janou Urzovou. Politika, učení, osobní živo...

14.5. • 14 min do konce

Jakub Žytek: Dnešní doba je vizuální a klipová. Studenty sleduju jako takové symp...

Je to tu! Toto je oficiálně první díl naší zbrusu nové podcastové sekce. Jedná se o rozhovory jak s učiteli, tak s žáky od nás z Ar...

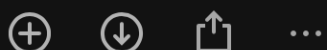
14.5. • 14 min do konce

Alena Horácková: Rozhodnutí skončit s žurnalistikou za mě udělal Havel. Hroučíme...

Další díl našeho Prestižního podcastu je tu. Tentokrát k nám zavítala paní profesorka dějepisu Alena Horácková. Bavíme se s...

Včera • 55 min

Milan Purnoch: Studenti toho mají hodně. Jsou školy, kde HV učí tělocvikář. Hudba je...

Vítáme vás u dalšího dílu rozhovorů, tentokrát s učitelem hudebního umění a českého jazyka. Bavíme se nejen o aktuální...

20.5. • 23 min do konce

We want YOU

Divadlo! Festival! Léto! Dobrovolníci!

OLDstars on the ROAD 2023 a jeho největší zastávka na hradě Točnín! Smršť divadla, hudby, poezie, výhledů, medvědů...

A abychom to na Točníku pořádně roztočili, potřebujeme **TEBE**.

Zapoj se s námi do organizace nejkrásnějších dní z celého léta a přijď jako dobrovolník!

Děkujeme!

Formulář na registraci

Legendární show, již jednou okopírovaná z Ameriky, dorazila i na Arabskou, okopírovaná z té verze české.

V adaptaci „Co na to Arabská“ zazáří dva týmy učitelů, které se utkají proti sobě v tom, kdo zvládne uhádnout, co si studenti myslí.

Těšit se můžete na své oblíbené pedagogy: zástupce Langa, přírodovědce Hrozinku, horolezce Kóbu, sportovkyni Jiskrovou, černou dámu Urzovou a miss Bazyn.

Pořadem provází Jakub Mejzr.

17:25 - GARDEN STAGE
Těšíme se na vás!

© Prestižní student 2023

Číslo dvanácté

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

